

ΦΟΙΒΟΣ

ΕΠΙΜΗΝΙΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗ

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΙΕΙΑΣ

ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΧΕΙΡΟΥ
ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΝ ΕΛΛΕΙΨΕΙ ΙΑΤΡΟΥ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΠΕΡΕΡΑΑ

Ειρήια συν. προπλ. φ. 5. Διά τὸ ἔξωκ. 5 50 μετὰ τοῦ Παραφοῖθου καὶ Ἠλίου
ΕΤΟΣ ΙΣΤ΄.—Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Νοεμβρίου 1894. ΑΡΙΘ. 11.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΑΝΑΛΗΚΤΑ

Περὶ Διακρίσεως τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου.

Φυσιολογικῶς εἰς τρεῖς ἐποχὰς τοῦ βίου διαιρεῖται ἡ ἡλικία. Εἰς ἡλικίαν τῆς αὐξήσεως τοῦ σώματος, ἥτις ἄρχεται ἀπὸ τῆς γεννήσεως καὶ λήγει κατὰ τὸ 24 ἢ 28, εἰς ἡλικίαν τῆς στάσεως καὶ εἰς ἡλικίαν τῆς μειώσεως.

Ὁ Πυθαγόρας διαιρεῖ τὴν ἡλικίαν εἰς 4 ἐποχὰς.

- 1) ἡ μικρὰ ἡλικία ἀπὸ γεννήσεως μέχρις 20 ἐτῶν.
- 2) ἡ νεότης ἀπὸ 20 μέχρι 40 ἐτῶν.
- 3) ἡ ὄρμος ἀπὸ 40 μέχρις 60 ἐτῶν καὶ
- 4) ἡ γεροντικὴ ἀπὸ 60 μέχρις 80 ἐτῶν.

Πέραν τοῦ ὅρου τούτου ὁ Πυθαγόρας πρὸς οὐδὲν ἐλογίζετο τὴν ζωὴν. Διὰ τί τοῦτο;

Ὁ Γαληνὸς (π. μαρτυροῦ) διαιρεῖ τὴν ἡλικίαν εἰς τρεῖς ἐποχὰς, αὐξήσις, ἀκμὴ ἢ στάσις, καὶ παρακμὴ.

- 1) ἡ αὐξήσις ἄρχεται ἅμα τῇ συλλήψει καὶ γεννήσει καὶ λή-

I NOEMBΡΙΟΥ 1894.

γει κατά τὸ 25 ἔτος· κατὰ ταύτην γίνεται ἢ κατὰ μῆκος αὐξή-
σις τοῦ σώματος.

2) ἡ ἀκμὴ ἢ στάσις, ἀρχεται ἀπὸ τοῦ 25 ἔτους τῆς ἡλικίας·
καὶ λήγει εἰς τὸ 45 ἢ τὸ 50 ἔτος. Κατὰ ταύτην γίνεται ἢ κατὰ
πλάτος αὐξήσις καὶ ἡ ἐνίσχυσις τῶν στερεῶν μερῶν τοῦ σώματος,
καὶ ἐντεῦθεν ἀρχεται ἡ παρακμὴ.

3) Ἡ παρακμὴ ἀρχεται ἐκ τοῦ 50 ἔτους ἡλικίας καὶ λήγει
εἰς τὸ γῆρας, ὅπερ ἀρχεται ἐκ τοῦ 70 ἔτους καὶ λήγει κατὰ τὸ
84 ἔτος.

Ἐν γένει εἰπεῖν, ὅσον βραδύτερον εἰς τινὰς ἀρχεται ἡ ἡβη τό-
σον μακροβιότερον ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ οὗτοι γίνονται. Ὅθεν καὶ πᾶν
ὅ, τι βραδύνει τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἡβης, τοῦτο καὶ μακροβιωτέρας
ποιεῖ. Οἱ ὑπιστάμενοι χρόνιους ὑποδιαλείποντας πυρετούς ἐν
μικρῇ ἡλικίᾳ ἔχουσι τὴν ἡβὴν βραδεῖαν. Οὗτοι καὶ μακροβιότεροι
καθίστανται. Ἐὐλόγως λοιπὸν ὁ Πυεράβος ἐγράψεν, ὅτι οἱ διαλεί-
ποντες πυρετοὶ ἀνευ δογανικῆς βλάβης τῶν ὑποχονδρίων ἐπιφέ-
ρουσι μακροβιότητα· ἀλλὰ πρέπει καὶ ἐγκαίρως νὰ θεραπευθῶσι
πέραν τοῦ 85 ἔτους ὑπάρχει ἡ ἐσχατόγηρος ἡλικία. Κατὰ τοῦ-
τον ἢ κατὰ μῆκος αὐξήσις τοῦ σώματος γίνεται μέχρι τοῦ 20 ἔτους
ἡλικίας, διότι κατὰ τὸ 20 παύει ἡ ἀνάπτυξις τῶν ὀστέων. Ἀπὸ δὲ
τοῦ 20 ἔτους μέχρι τοῦ 40 γίνεται ἢ κατὰ πλάτος ἀνάπτυξις
τοῦ σώματος. Ἀπὸ τῆς ἡλικίας ταύτης συσσωρεύεται πᾶχος εἰς
τὸ σῶμα, καὶ ἐνισχύονται τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα τοῦ σώματος, τὸ
ὅποιον ἐνεργεῖ καὶ πράττει ἰσχυρότερον καὶ ἀσφαλέστερον, λήγει
ἡ ἐποχὴ αὕτη τὸ 50 ἔτος. Ἐνταῦθα διατηρεῖται ἡ αὕτη σωμα-
τικὴ κατάστασις μέχρι τοῦ 65 ἢ 70 ἔτους. Ἐντεῦθεν ἀρχεται ἡ
κατάπτωσης, τὸ γῆρας. Καὶ ὅμως πολλοὶ σοφοὶ ἐξῆσαν καὶ μέχρι τῶν
100 ἔτων, ἐργαζόμενοι πνευματικῶς ὑπὲρ τῆς ἡθικῆς διαμορφώσεως
τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Θεόφραστος ἐν ἡλικίᾳ 96 ἔτων ἐγράψεν τοὺς
ἡθικοὺς χαρακτῆρας. Ὁ Ἰσοκράτης τὸν Παναγηρικὸν λόγον κλπ.

Ἡ κατὰ μῆκος αὐξήσις τοῦ σώματος γίνεται κατ' ἀντίστρο-
φον λόγον, ἴσον ὅσον μικρότερα εἶνε ἡ ἡλικία, τόσον γίνεται με-
γαλειτέρα ἡ αὐξήσις. Κατὰ δὲ τὸ 3 1/2 ἡλικίας τὸ ἀνάστημα
τοῦ σώματος παρέχει τὸ ἕμισυ τοῦ ὅλου ἀναστήματος τῆς ἀκμα-
ζούσης ἡλικίας, ἐν τὸ παιδίον δὲν ὑποστῇ νόσον τινὰ τῶν ὀστέων.

Ἐν δὲ τῇ παρακμαζούτῃ ἡλικίᾳ τὸ ἀνάστημα ὁσμέραι κα-
θίσταται βραχύτερον.

Κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν γίνεται ἡ μεγαλειότερα αὐξήσις
τοῦ σώματος. Κατὰ ταύτην ἀναφαίνονται ἐξογκώσεις· τῶν γαγ-
γλίων καὶ τῶν ἀδένων τοῦ λαιμοῦ, τῶν μασχαλῶν, τῶν βουδύς

ων κ.λ. Αἱ τοιαῦται ἐξογκώσεις δὲν βλάπτουσι τὴν υγίειαν, οὔτε
οἱ γονεῖς πρέπει ν' ἀνησυχῶσι· διότι διαλύονται προϊούσης τῆς ἡλι-
κίας. Ἐνίοτε ὅμως τινὰ τῶν τοῦ τραχήλου φλογίζονται, καὶ καθί-
στανται πυώδη, τότε ἀπαιτεῖται ἐπιδεξία θεραπεία δι' ἀλοιφῶν καὶ
ἰσωτερικῶν φαρμάκων. Μεγάλως ὠφελεῖ ἡ ἀλοιφή, ἡ συνισταμένη
ἐξ ὑδροϊωδικοῦ κάλιως (kali hydroiod.) κόκ. 20 ἐκχυλίσματος εὐ-
βαλλίας (extr. bolladon.), ἐκχυλ. κωνείου (extr. cinetiao), ἐκχ. ὀπίου
(extr. opii) ἀνά κόκ. 20, ἀλοιφῆς σπερ. κήτους (rommi. sp. colii)
ἡρ. 4 μ. κ. τ. Ἐπάλειψε τὰ ἐξογκώματα πρῶτ' καὶ ἐσπέρας καὶ
ἐπιθεῖς τεμάχιον φλανέλλας.

Ἐσωτερικῶς ὠφελεῖ τὸ Σωτήριον ἄκος καὶ τὸ ἐκχύλισμα τῶν
τριφερῶν φύλλων τῆς καρύας, τὸ ὁποῖον κατασκευάσων οὕτω.

Λάβε μέγα ποσὴν φύλλων καρύας τριφερῶν. Θές ταῦτα ἐντός
λέβητος μετὰ ὕδατος καλύπτοντος ταῦτα, ἐπίθεε ἐπὶ πυρὸς, ἵνα
βράσῃ βραδέως, μέχρις οὗ κατασταθῶσι μαλακά. Πίεσον ταῦτα
ἵνα ἐξαχθῇ ὁ ζυμός, τὸν ὁποῖον ὀές ἐντός ἱκανοῦ ἄγγους, πρόσθεε
1/2 ἢ 1 ὄγκον ζακχάρου καὶ ἐν δράμιον φωσφορικοῦ σιδήρου καὶ
βράσον δι' ἐλαφοῦ πυρὸς μέχρις οὗ πήξη ὡς τὸ μέλι. Θές ἐντός
ποτηρίων, καὶ διδε τῇ πάσχοντι λαμβάνειν πρῶτ' καὶ ἐσπέρας
ἀνά ἡμισυ κοχλιάριον γλυκοῦ.

Ἀνεκὰθεν αἱ ἐξογκώσεις αὗται τῶν γαγγλίων τοῦ λαιμοῦ καὶ
τῶν ἀδένων θεωροῦνται ἀβλαβεῖς καὶ ἀποδίδονται εἰς τὸν ὄργανι-
σμὸν τῆς φύσεως πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος, καὶ διὰ τοῦτο
καλοῦνται αὗται αὐξήσεις (eroscanthia ergoissanthe gal.).

Ἐκάστη ἡλικία ἔχει ἰδιὰ τινὰ πάθη· ἡ μικρὰ ἡλικία ἔχει
τὴν ὀδοντοφυίαν, ἐξ ἧς τὰ πλείπτα νήπια ἀποθνήσκουσι· ἔχει
καὶ κρσίμους ἐποχάς. Εἰς τὰ νήπια κρσίμος ἡμέρα εἶνε ἡ
τεσσαρὰ κροστή ἀπὸ τῆς γεννήσεως, ὁ ἔβδομος μῆν, τὸ ἔβδο-
μον ἔτος τῶν παιδῶν καὶ ἡ ἐναρξίς τῆς ἡβης· εἰς δὲ τὰ θήλεα
ἡρῆξις τῶν καταμηνίων. Κατὰ τὰς ἐποχὰς ταύτας ἐπιγίγνονται
βρώτῃται αἱ νόσοι, αἷς ἔπονται καταστροφαι.

Τὸ ἔμβριον καὶ ἐν γαστρὶ τῆς μητρὸς ὑψίσταται κινδύνους
κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνην. Αἱ πλείπται ἐκτρώσεις γίνονται κατὰ τοὺς
πρώτους μῆνας· μέχρι τοῦ πέμπτου γίνονται αὗται ἐκ σφαλμάτων
ἀπρόφυλαξίας τῆς ἐγκύου καὶ ἐξ ἄλλων τινῶν αἰτίων ἡθικῶν.

ΒΑΛΙΑ ΕΜΒΡΥΟΥ ΕΝ ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗ.

(1) Άνθρωπος πρώτην και αρχικὴν ηλικίαν ἔχει τὸν χρόνον τῆς ἐντὸς τῆς μήτρας διαμονῆς του. Ἐν ταύτῃ ἐπηρεάζεται τὸ ἔμβρυον ὡς μόνον ἐκ τῶν ψυχικῶν ἐντυπώσεων τῆς μητρός και κατὰ ταύτας λαμβάνει ἴδιον χαρακτήρα και ἰδίας σωματικὰς και ψυχικὰς διαθέσεις. Ἡ χροιά τοῦ δέρματος, τὸ εὐθυμον τοῦ ἀνθρώπου, ἡ τοῦ σώματος διαμήρησις και ἀνάπτυξις ἀλλοιοῦνται ἐντὸς ἐκ τῶν ψυχικῶν και ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων. Ἡ συχὴ ἢ ἄσυχνη παράγει ἐντὸς ἐν τῇ συλλήψει ἔμβρυον μέλανος χρώματος. Οἱ σφοδροὶ και τραχεῖς κρότοι και θόρυβοι ἐπιφέρουσιν ἐντὸς κώφωσιν τοῦ τεχθέντος, και δυσανάλογον ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος και δυσμορφίαν. Δὲν πρέπει λοιπὸν ἡ γυνὴ νὰ κατοική ἐν οἰκίᾳ, κειμένη ἐν ὄψι ὑποκώβῳ, οὔτε ἐγγὺς θορυβωδῶν ἐργαστασίων.

Ἡ ὀργανικὴ και φωνητικὴ μουσικὴ μετὰ ὀργάνου εὐμετακόμιστον και ἡλιεῖς φωναί παράγει τέκνα εὐάγωγα, εὐμόρφα και συνετά. (ὄρα συνεκ.). Ἰγμενὴν και Ἰατροδικαστ.)

εὐμετακόμιστον

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΝΟΣΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

Κατὰ ἐπανειλημμένας παρακλήσεις πολλῶν γονέων, διδάσκαλων και ἄλλων δημοσιεῶμεν τινά.

Ἐπεὶ σπερματορροίας.

Τὸ πάθος τοῦτο πολλοὺς κατασχέσκει, και ἐπιφέρει ὀδύνην ὡς ἀποτέλεσμα κατὰ τῆς υγείας και κατ' αὐτῆς τῆς ζωῆς. Πολλοὺς κατέχει ἀπὸ ἐρήβην ηλικίας, ἀλλ' ἀποκρίπτεται και ἀποσιωπάται εὐχρηστώνης ἐνεκεν ἀποτελεῖται ἐκ τῆς αὐτομάτου ἐκροῆς τῆς γονῆς (τῆς σπορῆς), γινομένης συνήθως καθ' ἕκαστον ἡμέραν μετὰ προηγουμένης στίσεως τοῦ πέους, ὅτε δὲ ἄνευ ταύτης, ἢ κατόπιν ὄνειρου, και τότε καλεῖται ὀνειρώξις. Εἰς τινὰς ἀρκετὰ μικρὰ τὸ ἀνεπιείθετος ἐντρίβη και τότε ἐπέρχεται ἡ ρεῦσις.

Ὁ ὑποκείμενος εἰς ταῦτα καθίσταται κακοδιάθετος, αἰσθάνεται σωματικὴν χαλάρωσιν και κόπωσιν εἰς τὰ γόνατα, κατάβλησιν τῶν σωματικῶν και πνευματικῶν δυνάμεων, ἀνορεξίαν πρός

βρώσιν, δυσπεφίαν, ἐξυνώσεις τοῦ στομάχου, και κατ' ὀλίγον τὸ σῶμα τίμαται και φθίνει· συνυπάρχει καρδιαρραγία, εἰς τινὰς και κεφαλαλγία, ναυτία, και ἀτομία και χαλάρωσις τῆς διανοίας. Ἐάν ἦνε ὁ πάσχων μαθητὴς, ἀδυνατεῖ νὰ μελετᾷ και κατ' ὀλίγον ἀηδιάζει τὰς μελέτας και διακόπτει τὰς σπουδὰς του. Ἐάν ἦνε ἐπαγγελματίας κατέχεται ὑπὸ ἀποστροφῆς εἰς τὴν ἐργασίαν, καθίσταται ὑπνηλὸς και χαῖνος. Ἐπι τέλους ἐάν τὸ πάθος ἐξακολουθῇ μαραίνεται ὁ πάσχων και ἀποθνήσκει οἰκτιρῶς. (Ὁ πλεῖστοι οἱ διακόπτοντες τὰς σπουδὰς των γίνονται ὄψμα τῆς σπερματορροίας, ἐξ ἧς ἀπέλευσαν εὐτυχῆς μέλλον, ἀπεβλακώθησαν και ἐγένοντο δυστυχεῖς και ἄθλιοι.

Ἐάν ὁ πάσχων ἐκ τοῦ ὀλεθρίου τούτου παθους ἐξακολουθῇ νὰ πρῶγῃ τροφὰς σπερματικαίας, ὡς εἶπεν οἱ ἰχθῦς, ὡς, κρέας πολὺ και λίπη, ἡ σπερματορροία αὐξεται, και τὰ φηθέντα δυσάριστα ἀποτελέσματα γίνονται ταχύτερα.

Τὰ αἵτια εἰσι πολλὰ, ἐν οἷς τὰ κυριώτερα εἰσιν ἡ μεγάλη ἐγκράτεια, και ἡ μεγάλη ἐξαγωγή τοῦ σπέρματος, αὐτομάτος ἢ βιαία. Ἡ τοιαύτη ἐξαγωγή γίνεται διὰ τοῦ καταθνήου ἀναυσιμοῦ (μαλακίας), εἰς τὸν ὅποιον ὑπὸ κείναι πάντες σχεδὸν οἱ νεοὶ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἡβῆς, τὸν διδάσκονται παρὰ ἀχρείων ἐπιπέλικων ἐν τοῖς σχολείοις και ἐν συναναστροφαῖς. Ποσοὶ τρυφεροὶ και πολύτιμοι νεοὶ δὲν γίνονται συνεχῶς ὄψμα τῆς τοιαύτης ὀλεθρίας ἔξεως, ἢ διατηροῦσι μυστικὴν και εἰς οὐδένα ἐκμυστηρεύονται!!! Εἰς τινὰς προέρχεται ἡ ὀλεθρία σπερματορροία και ἐκ κατασχέσεως τῶν ἠροδισίων.

Κατόπιν τῶν αἰτίων τούτων ἐπισημαίνει χαλάρωσις και ὑπερσυστολή τῶν σπερματικῶν ὀργάνων, ἰδίως τῶν σπερματικῶν κυττηδίων, τὰ ὅποια, πληρούμενα γονῆς, παραγομένης παρὰ τῶν διδύμων, ἐξωθοῦσιν ἐξ ὑπερσυστολής τὸ σπέρμα, τὸ ὅποιον συνήθως ἐκπέμπεται διὰ τῆς οὐρήθρας, μετὰ τοῦ οἴρου, ἢ και μόνου σταλλάθου· ἄλλοτε χίνεται ἐντὸς τῆς κύστεως και ἐξέρχεται μετὰ τοῦ οἴρου.

Αἴτια προσέτι ἐστὶν ἡ ὑπὲρ τὸ δέον διαλύματα τοῦ σώματος, ἡ βρώσις ἀρωμάτων, ἡ πῖσις διερεθιστικῶν κτλ.

Ἡ τοιαύτη ἐκπομπὴ τῆς γονῆς προέρχεται φυσιολογικῶς, διότι πλεονάζει ἡ βλῆ ἐν τοῖς σπερματικαῖς ὀλάξῃ, ἡ δὲ φύσις μὴ ἀνεχομένη ταῦτα ἀφ' ἐκείτης προκαλεῖ τὴν ἐκένωσιν τῆς ὕλης και τὴν ἀποπομπὴν ταύτης, ἥτις γίνεται αὐτομάτως εἰς τοὺς εὐχόντας κατὰ καιρὸν διὰ παραστάσεως ἐνυπνίου. Ἡ τοιαύτη

έκπομπή του σπέρματος ού μόνον δέν βλάπτει, αλλά και ωφέλιμος τῇ υγείᾳ καθίσταται, διότι ἐπιφέρει εὐκαιριότητα. Ἡ τοιαύτη ἐκπομπή του σπέρματος καλεῖται **ἐνυπνιασμός**. Ἐνίοτε τὰ σπερματικά κυστίδια ἐκ μεγάλης ἐξογκώσεως αὐτῶν καὶ συσπρῦσεως πλεονάζοντος σπέρματος, κατέχονται ὑπὸ ἀτονίας, τὸ σπέρμα διαφεύγει ἀναισθητίως τὰ σπερματικά κυστίδια καὶ ὅτε μὲν χύνεται ἐντὸς τῶν οὐρῶν καὶ ἐξέρχεται μετ' αὐτῶν διὰ τῆς οὐρήσεως· ἄλλοτε χύνεται διὰ τοῦ προστάτου εἰς τὴν οὐρήθραν καὶ ῥέει πρὸ τοῦ οὐρεῖν ἢ μετὰ τὸ οὐρεῖν, μόνη ἢ μετὰ τοῦ προστατικού ὑγροῦ ὡς ὕλη διαφανῆς ἰσώδης. Οὕτως ἀποτελεῖται ἡ συνεχὴς αὐτόματος **σπερματοόρρεια**, ἣτις ἐξασθενεῖ τὰς δυνάμεις τοῦ σώματος ὡς καὶ τὰς πνευματικάς, καὶ πολλῶν κακῶν τῇ υγείᾳ γίνεσθαι.

Ἡ τοιαύτη ἀποβολὴ τοῦ σπέρματος γίνεσθαι κυρίως κατὰ δύο τρόπους ἢ διὰ τῆς ὑπὲρ τὸ δέον καὶ καταχρηστικῆς συνουσίας, ἢ διὰ τριβῆς τῇ χειρὶ, ὅπερ καλεῖται **ἀδυναμισμός (μαλακία)**. Ἀμφότερα ταῦτα εἰσὶ πολὺ ἐπιβλαβῆ.

Κατὰ τέσσαρας λοιπὸν τρόπους γίνεσθαι ἡ ἀποβολὴ τῆς σπορᾶς. 1ον) διὰ τοῦ ἐνυπνιασμοῦ. 2ον) διὰ τῆς αὐτομάτου ῥοῆς. 3ον) διὰ τοῦ ἀδυνατισμοῦ καὶ 4ον) διὰ τῆς συνουσίας.

Διεξοδικώτερον περὶ τούτων ὄρα Συνέκδημον Ὑγιεινῆν ἐκδ. Β'. σελ. 345.

Διαγινώσκειται εὐκρινέστερον ἡ ἀποβολὴ τοῦ σπέρματος διὰ τοῦ μικροσκοπίου, θεωρουμένων τῶν ἐκκρίσεων καὶ τοῦ οὔρου ἐνθα διακρίνονται τὰ σπερματικά μικροζωόδια.

Θεραπευτα. Ἰσχυρῶς τῶν ρηθέντων υγιεινῶν μέσων ὑπάρχουσι καὶ φάρμακα εἰδικῶς ἐνεργοῦντα. Τοιαῦτα εἰσὶν ἡ στυπτηρία, τὸ λυκοπόδιον, τὰ φύλλα τοῦ κυπαρίσσου ὑπὸ ἐμβρῆμα, ὁ θ. αἰθέρ τὸ κόμι κίνο, τὸ ὅποιον εἶνε ἐλχύλισμά τι λίαν στυπτικόν θεωρεῖται ὡς θεραπεῦον τὴν αὐτόματον ἀπάλειαν τοῦ σπέρματος, δίδεται ἐσωτερικῶς ἐκ κόκκων 20 μέχρι 60.

Ὁ τοιοῦτον μετεχειρίσθη τὴν στυπτηρίαν καὶ κατὰ τῆς ἀπωλείας τοῦ σπέρματος, προερχομένης αὐτομάτως ἐξ ἀτονίας τῶν σπερματοθηκῶν καὶ ἐξ ἐνυπνωτισμοῦ. Ἡ χρῆσις γίνετο ἐσωτερικῶς ὑπὸ κόνιν οὔτως. Στυπτηρίας κόκκοι 10—30 ἐντὸς 12 ὡρῶν ἐν ὕδατι δρμ. 50.

Π ΦΑΙ...

Περὶ Καστορι.

Τὸ καστόριον εἶναι ὕλη προερχομένη ἐκ τοῦ ζῆου τοῦ καλεῖσθαι **καστόριον**. Δύο εἶδη τοῦ ζῆου τούτου διακρίνονται: τὰ ἀγγελοδὸν βιούντα καὶ τὰ μεμονοιμένα. Τὸ πρῶτον εὐρίσκειται ἐν Σιθραῖ καὶ Καναδά· τὸ δεύτερον σποράδην ἐν Γαλλίᾳ, Πρωσσίᾳ καὶ ἄλλαχοῖν καὶ ἐν Ἑλλάδι ἐνίοτε εὐρίσκειται. Τὸ σποραδικόν τούτου εἶδος οὐδόλω· παρέχει τὸ ἱατρικόν καστόριον, τὸ ὅποιον εὐρίσκειται εἰς τὰ κοινωνικά Καστόρια ἐντὸς κύστεων θερματιῶν πλησίον τῶν ὄρχεων τοῦ ζῆου. Ἐκείνη κύστις ἐμπεριέχει ὑγρὸν ὑποκίτρινον ὡς σελίπρον, τὸ ὅποιον ἀποξηραίνεται καὶ γίνεσθαι στερεόν, καὶ μακρὸν, χρώματος ὑπομέλανος. Τὸ ξηρὸν εἶνε εἴσομον καὶ τὸ προτιμώτερον. Ὅταν ᾔνηι πρόσφατον εἶνε κατὰ τι μαλακόν καὶ πλέον εἴσομον.

Τὸ καστόριον ἔχει μεγάλην δυνάμιν τονικήν. Τὸ βάμμα αὐτοῦ ὠφελεῖ εἰς τοὺς ἀδυνατούς καὶ νευρικούς.

Εἶναι διεγερτικόν, ἐπικλειφόμενον ἐνισχύει καὶ καθίσταται ἐνεργητικώτερον, τ' αὐτὸ παρέχει, καὶ ἐσωτερικῶς λαμβανόμενον.

Περὶ κληθαρίων.

Ἡ κληθαρίς εἶνε πρασινόχρυσος, ἀνίγεται εἰς τὰ κολεόπτερα, ἔχει 6 πόδας καὶ 4 πτερὰ, ὧν τὰ δύο ἀνώτερα καλοῦνται ἔλυτρα καὶ καλύπτουσι τὰ κατώτερα. Εὐρίσκειται κατὰ τὴν Ἰούλιον καὶ Ἰαύλιον, παρέχει ὀσμὴν ἰσχυράν, καὶ ἀνηθῆ· ὅταν τὰς συλλήψεσιν, ἵνα ψοφίσωσι τὰς θέτουσι ἐπὶ τῶν

» χρυσάκου (gum. gatta)	δρ.	1
ιωδούχου πότασης	κόκ.	20
α. α. υ. εν καλώς εν υαλίνω ιγδύω και πρόσθετες		
αλοιφής σπέρμ. κήτους	δρ.	8
ελαίου πηγάνου (rhutta)	στάγμ.	15
» τιφύου (lavand.)	»	20

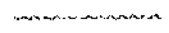
Χρήσις διὰ ποσοῦ μέχρι ὄγκου ἐρεθίνθου· ἐπίλειψε τὸ οὖ-
δημα πρῶτ' και ἐσπέρης και ἐπίθεε τεμάχιον παλαιῆς φλα-
νέλλας.

Κατὰ βορβορισμῶν ὠτων.

A.	Βάμματος ἀκωνίτου	δρ.	2
»	ὀπίου τοῦ Σύνδεν.	»	1
»	βανιλλίας (vanillia)	»	4
»	ἐλύτρου (dizit.)	»	4
	Οσεικοῦ αἰθέρος	»	3
	μ. κ. τ.		

Χρήσις ἀνά τὸ στάγματα ἐντὸς τοῦ ὠτός ἐπίλειψε και
πέριξ τὸ οὖς.

**Φάρμακον εἰδικὸν κατὰ τῶν ἐμειωθῶν τῶν ἔγκυ-
μόνων γυναικῶν**

A.	Κρεσ. ὠζοντος (creosotae)	σταγ	3
	Κόνεως ὑπερκόμου.	κόκ.	9

Ἰδατος ἀπεσταλαγμένου, εἰς ἀμφοτέρων ὁσόν ἀρκεῖ διὰ νά
γίνεσθαι β καταπότια θήρως· ἐκείτων ἀνά δύο κόνεως, τὰ ὁποῖα
περικάλυφον με ἔλασμα ἀργύρου. Δόσις· τρία καθ' ἡμέραν ἀπὸ ἐν
πρῶτ', μεσημβριαν, και ἐσπέραν.

(Journ. de chimie medicale)

πτεροδόν, παραγόμενον ἐκ τοῦ δέν-
δρου, τοῦ καλομένου σιύραξ βενζίνη, ἐκ τῆς φυτικῆς οἰκο-
γενείας τῶν ἐθένων· φέεται εἰς τὰς μεσημβρινὰς παραλλίως τῆς
Σουμάτρας, εὐρίσκεται και ἐν Ἰάβα και ἐν Σιάμ. Τὸ βάλαμον
βενζίνον ἐκρίει διὰ τῶν ἄμυγῶν ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τοῦ δένδρου. Κατ'
ἀρχὰς εἶνε ἄμυγν ὑπόλευκον, κατόπιν χρωματίζεται τῇ ἐπηρεῖα τοῦ
ἀέρος και στερεοποιεῖται.

Ἴσταν δύο εἰδῶν, τὸ ἀμυγδαλοειδές και τὸ κοινόν, τὸ πρῶ-
τον εἶναι καθαρὸν και ἔχει μείζονα ἀξίον. Συνίσταται ἐκ δα-
κρύων ὡσειδῶν, ὑπολευκῶν, ἐρωδίων πρὸς τὸ ἀμύγαλον μεταξὺ
μαζῆς ρακῆς. Τὸ δεύτερον ἔχει μείζον ὑπομελαίνην.

Ἡ βενζίνη παρέχει ὀσμὴν εὐφρόσυνον, πρὸς τὸ βάλαμον
τοῦ Πισοῦ, γένειον ἔχει ἀρωματικὴν ὑπόξυνον και ὑπόπικρον
εἶνε εὐφροσύνον, καυόμενον ἐπὶ ὑδατῶν παρέχει ἀτμοὺς ἐρεθί-
ζοντας τὸν λάρυγγα. Οἱ ἀτμοὶ οὗτοι εἰσαγόμενοι ἐντὸς ἀγ-
γείου φηγγου, ἀρρίζονται κρυστάλλα λευκά, ἀποτελοῦντα τὸ
βενζυοῦκόν ἰξὺ.

Διαλύεται ἐν τῷ οἶνῳ σκεῖματι και ἐν τῷ αἰθέρι.
Εἶνε τοικιὰ των νεύρων.

Ἀλοιφή κατὰ διαφόρων οἰδημάτων
μὴ πεφλογισμένων

Ἴστα ἀμυγδαλῆς, οἰδημάτων ὀρχέων, παρατίθων, ἀρθριτικῶν		
ὕδρωσιδας κλπ.		
Λάβε κόνεως ἐλύτρου (désigitale)	δρ.	1
» ὀπίου (opii)	κόκ.	20

Περὶ τοῦ ἐν Ἑυρώπῃ ἐπιδητητικοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ὑπωροφύρων δένδρων.

Τὰ πρῶτα εἶδη τῆς καλλιέργειας τῶν ὑπωροφύρων δένδρων ἐν Γερμανίᾳ ἀνεφάνησαν κατὰ τὸ ἔτος 800 μ. Χ. συγχρόνως σχεδὸν μὲ τὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰσαγωγὴν ὑπὸ Καρόλου τοῦ μεγάλου· αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὅστις διὰ φρονίμων διατάξεων καὶ παραδειγμάτων ἐφρόντισε διὰ τὰς ρυτείας πάντων τῶν ὠφελίμων δένδρων, ἐφρόντισε καὶ διὰ τὸν πληθυσμὸν αὐτῶν. Κατὰ τὸ ἔτος 1691 ἐξεδόθη τὸ πρῶτον βιβλίον πραγματευόμενον περὶ τῆς καλλιέργειας τοιούτων δένδρων καὶ ἐπιγραφόμενον Hortuspalatinus.

Μεγάλως συνετέλεσεν εἰς τοῦτο καὶ ὁ ἀρχιδούξ τῆς Σαξωνίας Λύγουστυς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 16 αἰῶνος, διατάξας ἐν τῇ χώρᾳ αὐτοῦ ὅτι κάθε ζεύγος νεοσύμφων ὑποχρεούται νὰ φυτεύῃ ἐξ ἑκάστου τοῦλάχιστον ὑπωροφύρα δένδρα, ἢ ἐξ ἄλλου. Ἐπειδὴ δὲ καίτοι ἐγένοντο τόσαι ὠφέλιμοι διατάξεις ἢ ἐν προόδῳ αὐτῶν ὠφελίμων τούτων δένδρων πληθυσμὸς ἀναλήγας τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτοῦ, συνέγραψεν ὁ ἴδιος πᾶσιμα τι, ὀνομαζόμενον βιβλίον περὶ τεχνικῆς αὐξήσεως τῶν ὑπωροφύρων δένδρων, τὸ ὁποῖον μετετυπώθη εἰς τὴν 1636 καὶ χελιάδες ἀντιτύπων διενεμήθησαν καὶ εἰς πάντας τοὺς κατοίκους τῆς Σαξωνίας.

Τὸ βιβλίον τοῦτο, ὅπερ ἐπροξένησε κατὰ τὰς ἐποχὰς ἐκεῖνας μεγίστην ὠφέλειαν, εὑρίσκειται εἰσέτι εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Δρέσδης, Λειψίας καὶ Βαρσοβίας. Περὶ τοῦ αὐτοῦ δοκῶς διηγοῦνται ὅτι περιπατῶν εἶχε πάντοτε μεθ' αὐτοῦ σακκιδίον τι πλήρες σπόρων ὑπωροφύρων δένδρων, καὶ ἄλλων ἐπιωφελῶν σπορισίμων, τὰ ὅποια ὁ ἴδιος ἐφύτευεν εἰς κάθε τόπον, ἔπου εὑρίσκετο ἢ εἰς τοὺς ἐφροντισμένους διενεμειν, ὑποχρεῶντων αὐτοῦ νὰ τοὺς σπείρῃσιν ἐν καταλλήλῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ. Ὅστις κατὰ τοὺς χρόνους τῆς διοικήσεώς του ἐξηράνιζε δένδρα ὠφέλιμα ἐτιμωρεῖτο διὰ τῆς ἀποκοπῆς τῆς χειρὸς, ποιῆν λίαν μὲν αὐστηρὰ ἀλλὰ ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ μεσαιῶνος.

Τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης φροντίδος περὶ τοῦ πληθυσμοῦ ὑπωροφύρων δένδρων ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ εἰρημένου δουκὸς ἦσαν λίαν εὐχάριστα.

Καὶ οἱ Πενετοί, ὅταν τὸ 1692 ἐκυρίευσαν τὴν Πελοπόννησον, ἀποδιώξαντες τοὺς Τούρκους, ἐπλήρωσαν ἀνὰ ἐν φλωρὶ εἰς

τὸν φυτεύοντα ἀνὰ μίαν μωρῶν, ποθοῦντες φαίνεται γίαν τοῦ δένδρου τούτου πρὸς τὴν παραγωγὴν τῆς μίζαντος ἐκ τούτου ἐν Τεγέα μωραίων τοιοῦτοι. Καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς φαίνεται μεγάλως ἐπεμελοῦντο τὴν δειροφυτεῖαν ὑπωροφύρων· διότι σώζονται καὶ ἤδη ἐν Θεσσαλίᾳ δάση ὀλοκλήρα διάφορων ὑπωροφύρων δένδρων, ὡς ἀν' ἑα χειροποίητα. Καὶ ἐν τῇ παναρχαιοτάτῃ Λυκασοῦρα ἐσώζετο μέγα δάσος λιποκαρῶν (φουντουκίων), ὅπερ ἤδη κατεστράφη.

Διοτήρησις ἐλαίων.

Ἐἰς δίδεκα ἑκάδας ὕδατος πρόσθεσε μίαν ἑκατ. καπνὸν δρᾶμ. Ἐπὶ φύλλων βασιλικῶν βράσε τὸ ὅλον ἐπὶ ἡμίσειαν ὄραν, στράγγισον μεθ' ἡν διήθῃσον (στράγγισον) διὰ πανίου. Ἐλίστην οὕτω παρασκευασθεῖσαν ἀρωματισμένην ἄλμην δύνασαι νὰ διατηρῆσθε μαῦρας ἢ πράσιναις ἐλαίας. Αἱ μαῦραι ἐλαίαι τίθενται εἰς τὴν ἄλμην ταύτην εὐθὺς ὡς συλλεγῶσιν ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἐν φ' αἱ πράσιναι δέον προηγουμένως νὰ ἐκπικρισθῶσιν. Ἐκπικρίζονται δὲ αὐταὶ μοσχευόμεναι εἰς σταχτόνρον, εἰς τὸ ἔποσον προστίθεται καὶ ὀλίγη ἀσβεστός. Ἐἶναι πλήρης ἡ ἐκπικρισίς, ὅταν ἡ σὰρξ τῆς ἐλαίας ἀποσπᾶται εὐκόλως ἀπὸ τοῦ πυρήνος. Τότε ἐφ' οὗ προηγουμένως πλυθῶσιν εἰς καθαρὸν ὕδωρ τίθενται εἰς τὴν ὡς ἄνω παρασκευασθεῖσαν ἄλμην. Ἡ ἐκπικρισίς σκοπὸν ἔχει τὴν ἐξουδετέρωσιν τοῦ γαλλικοῦ καὶ δεψικοῦ ὀξέως, ἅτινα μεταδίδουσιν εἰς τὴν ἄωρον ἐλαίαν τὴν τόσον πικρὰν, δυσάρετον καὶ στρυφνὴν γεῦσιν. (Γεωργία Γενναδίου).

Πρόβουλα τῇ 1 Ἰουνίου 1894
εἰς Ἀθήνας

Ἀξιόλογος φύλλο κ. Η. Περὶ τῆς

Μετὰ μεγάλης χαρᾶς εἶδον χαρισθεῖσαν πρὸς ἡμετέραν ἐπιστολήν, συνοδευομένην μὲ τὸν πολιτιστικὸν καὶ Φοῖβον, τὸν ὁποῖον ἀναγνώσας μετὰ παλλοῦχος καρδίας καὶ συγκινήσεως, εἶδον καὶ πάλιν τὴν ἀνεξάντλητον πηγὴν τῶν φάτων, μὴ παύουσαν νὰ ἀρδεύῃ τὰ ἐπιστημονικὰ καὶ σωτήρια νάματα εἰς τοὺς νοσητοὺς ἀγροὺς τῆς ἀνθρωπότητος· εἶδον ὅτι ὁ Φοῖβος εἶναι τὸ μόνον περιοδικόν, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ καθέξῃ τὸν οἰκογενεῖ καὶ ἀναγνώσματος. Ἡ ποικιλία, ἡ περὶ τὴν ἄλμην, τὰ ἐπιστημα-

νικά ἄρρα, τὰ ἐλίξιρα οὕτως εἶπειν, καὶ πλείστα ὅσα ἄλλα, ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ συγγραφεὺς τοῦ Φοῖβου, εἶναι ταμίειον σοφίας καὶ πηγὴ ἀνεξαν-λήτων γνώσεων. Ἰδιαιτέρας ὁμῶς μελέτης τυγχάνει ὁ Ἰλλίου λαμπρότερος «**Ἡΐλιος**» ἢ μετ' ἀληθείας, καὶ μεγίστης αὐταπαρνήσεως, ἐπίθεσις κατὰ τῶν πολιτικῶν κήφινων, καὶ λοιπῶν ἀρχομανῶν· εἶναι δέξιος παντὸς ἐπαίνου. Δὲν κολακεύω ὑμᾶς κ. Πύρρα! μετ' ἀληθείας σᾶς λέγω ὅτι ὁ Φοῖβος εἶναι τὸ μόνον ἑλληνικὸν περιοδικόν, τὸ ὅποιον δύναται νὰ παρέξῃ ἐκαστῷ πλείστας ὀφελείας, ὑπὸ ὑγιεινῆν, ἡθικῆν, καὶ ἐπιστημονικῆν ἐποψίν· διὰ τοῦτο οὐ θέλω παύσω. ἐνόσω εὐρίσκομαι ἐν τῷ προσκαίρῳ τούτῳ βίβω νὰ προσπαθῶ πάντοτε ὑπὲρ τῆς διαδόσεως αὐτοῦ μετὰ μεγάλης αὐταπαρνήσεως· εἰς δὲ τὸν Θεὸν νὰ ἀκτινωῶ χεῖρας ἱκετίδας, ὅπως διδῇ ὑμῖν δύναμιν ἀκατανίκητον, καὶ νοῦν διαυγῆ, ὅπως ἐπὶ μακρὸν συνεχίσῃ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἔθνους ἀκοπῶ· γένοιτο!

Σᾶς φιλικοσπάζομαι· ὄλιως βρέτερος.

Στυλιανὸς Ἰωάννου (ἐμπόρος).

ΠΟΙΗΜΑ ΕἰΣ ΤΟΝ ΧΑΡΩΝΑ

ἀφιερῶται τῷ προσφιλεῖ μοι φίλῳ ἰατρῷ κ. Ἰ. Πύρρα ἐπὶ τῇ ἀναρρώσει του.

Θάνατε δὲν βαρέθηκες! γιὰ τὴν ἡσυχάζεις;
τὴν προσφιλήν μου ὑπαρξίν νὰ μὴ μοῦ τὴν πειράξεις;
Ἄ! εἶσε πολὺ ἀσάτατος δὲν βλέπεις ποῦ διαβαίνεις,
ὅπου σταθῆς κ' ὅπου βρεθῆς παντοῦ τὴν λύπην σπέρνεις.
Ὡς 'σέ ποτε διάκρισις δι' ἔθλου δὲν ὑπάρχει,
Παρ' ἀσπλαχνία ἰδιαντροπία σέ σένα μόνον ἄρχει.
Μὰ δὲν μὲ λέγεις διατί, γιὰ τὴν τόσον γυνάτι,
Νὰ κυνηγᾷς μίαν ὑπαρξίν ποῦ λάμπει σὰν διαμάντι;
Ἄρ' γε δὲν σέ φθάνουνε ἢ δὲν σέ ἐξαρκοῦσι;
Τόσες χιλιάδες θύματα τὸν αἰκὸν σου πληροῦσι.
Φαίνεται δὲν σέ ἐξαρκοῦν καὶ ἔρχεται ὡς Ἄρης,
τὴν προσφιλή μου ὑπαρξίν γιὰ πάντα νὰ μοῦ πύρρει;
Ἐρχεσαι ὡς πολεμιστὴς μὲ βέλη 'κονισμένα,
Μὲ βλέμμα ὅπως τὴν φωτιά μὲ χέργια ματωμένα.
Μὰ πρὶν ἀπλώσης, ἄθλιε, τὰς χεῖράς σου στὸ θῦμα,

Στὴν προσφιλήν μου ὑπαρξίν πρὶν κἀνεῖς ἓνα βῆμα,
Μὴ ἀνωτέρα δύναμις τὸ χεῖρι τῆς ἀπλώνει,
Κι' ἀπ' τὰς ἀτίμους χεῖράς σου τὸ θῦμά σου γλητώνει.
Ἡ λύσσα τῆς μανίας σου ἐκπνέει ἐμπριστά σου
Κι' ὑποχωρεῖς μὲ ἐντροπὴν ὑπὸ τὰ βήματά σου.
Ἄκόμη δὲν κατάλαβες ὅτι καιρὸς δὲν εἶναι;
Νὰ χάσωμ' ἐν Πύρρα μᾶς, τοῦ κόσμου τὸν ἀστέρη;
Δὲν ἔλθ' ἀκόμη ὁ καιρὸς δὲν ἔλθ' ἀκόμ' ἢ 'μέτρα;
Νὰ κλαύσ' ὁ κόσμος ἐκ καρδιάς καὶ ὄλαι αἱ Ἀθῆναι!
Ἔχει ἀκόμη ἔλαιον τὸν κόσμον νὰ φωτίτῃ,
Δὲν ἔλθε δὲ καὶ ὁ καιρὸς διὰ νὰ σιωπήσῃ.
Πάρε λοιπὸν τὰ βέλη σου καὶ εὖρε ἄλλο θῦμα,
Γιὰ τὴν ἀκόμη διαρκεῖ σ' αὐτὸν ζωῆς τὸ νῆμα.
Ἔχει πολλὰ γιὰ νὰ εἰπῇ πολλὰ διὰ νὰ γράψῃ,
Καὶ πλείστα ὅσα ὄρφανὰ καλῶς νὰ περιθάλλῃ.
Τῶν ἀρετῶν του διαδόχος κανένας δὲν εὐρέθη,
Οὔτε γιὰ δόξας καὶ τιμὰς δι' ἔθλου δὲν ἐσκέφθη.
Εἶναι ὁ μόνος του σκοπὸς τὸν κόσμον νὰ φωτίξῃ,
Καὶ δὲν τὸν μελ' ὁ θάνατος ἐάν τὸν ροῦερίξῃ.
Ἀνδρίζου, Πύρρα ἰατρὲ, καὶ σκόρπιζε τὰ φῶτα,
Κήρυττε τὴν ἀλήθειαν εἰς ὀλονῶν τὰ ὄτα,
Καὶ θέλει; λάβ' ἐν στέφανον γιὰ τοὺς πολλοὺς σου κόπους,
Καὶ πληρωμὴν ἀπ' τὸν Θεὸν καὶ ἄχι ἀπ' ἀνθρώπους.
Σὺ δὲ Θεέ, ὦ δωρητὰ, παντὸς καλοῦ νὰ δώσης,
Τὸν φίλον μου τὸν ποθητὸν νὰ τὸν ἀνανώσης.
Τὸν Φοῖβόν του τὸν φαῖνόν μὲ φῶτα νὰ φωτίξῃ,
Καὶ ἀνθ' ἑνὸς Πιπάρφουβον εὐώδη νὰ σκορπίξῃ.
Ἵγυειαν ἀπὸ σίδηρον καὶ εἰς Μαθουσίαν,
Καὶ βίον ἀκλήιδωτον καὶ πλείστα ὅσα ἄλλα.

Ἡρόουλλα 13 Ἀπριλίου 1894

Ὑπὸ **Στυλιανὸς Ἰωάννου**, ἐμπόρου.

ΤΙΜΩΡΙΑ ΦΕΙΔΙΟΥ.

κατηγοῦνται ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἠθέλησαν νὰ λιθοβολήσωσι τὸν Φειδίαν, τοιμήσαντα νὰ γλύψῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπὶ τῆς χρυσεῆς ἀσπίδος τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν παρθένων, ἃς ἀπεικόνισε προσφερούσας λίθον εἰς τὴν θεάν, ἀνεγνωρίσθησαν αἱ γραμμαὶ τῆς μορφῆς τοῦ καλλιτέχνου καὶ ἐξωρίσθη ὁ λαὸς τῶν Ἀθηναίων. Καίτοι συνεχέτο ἐν τῇ ἀγωνίᾳ πλῆθει τῶν ἀπεικονιζομένων προσώπων καὶ κόσμῳ ἐκρύπτετο εἰς τινε γωνίαν τοῦ ἀριστουργήματός του, μετὰ δυσκολίαν ἐσυγχωρήθη αὐτῷ ἡ θρασυτης του, ὅχι διότι ἐπράξε πρᾶξιν ἀσεβῆ ἢ πρὸς εἴσαλα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον διότι ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐβλάψε τῆς τέχνης τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ ἀπετράπη τῶν κανόνων τοῦ ὄρατου. Εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν καὶ φιλόσοφον λαὸν τῶν Ἀθηναίων ἐφαίνετο πραγματικῶς, ὅτι ἡ τέχνη πρέπει νὰ ἐμπνέται μόνον ἐκ τῶν γενικῶν τῆς φύσεως καλλονῶν καὶ τοῦ ἰδανικοῦ καὶ ὅτι ἐν τῷ θεῖον κάλλος δύναται νὰ ἀποτυπωθῇ εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ ἡμῶν ἔργα, τοῦτο κατορθοῦται διὰ τῆς ἀποχῆς προσωπικῶν παραστάσεων καὶ τῆς ἀπεικονίσεως εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πράγματα τοῦ αἰωνίου καὶ τοῦ ἀληθοῦς.

ΘΥΜΑΡΗ

Τὸ ἀγάπη ὡς μισῆσιον καὶ μίσει ὡς φιλήσιον, εἶνε κοινωνικῶς καλόν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἠθικῶς ἀρεστόν· διότι ἀγάπη μετὰ προφυλάξεως οὐκ ἐστὶν ἀληθὴς καὶ ἀδολος ἀγάπη. Ἐἶνε ἀγάπη τοῦ συμπερόντος καὶ ἀσφατοῦ ἀγάπη.

Συμβουλή εἰς τοὺς νέους καὶ εἰς τὰς νέας.

Ἐὰν ἦσαι εἰς τ' ὀλίγα, οἰκονόμος φειδωλὸς εἰς τὰ πολλὰ, μεγαλόδωρος ὅπου πρέπει, εὐτυχίαν θέλεις ἔχει καὶ εὐδαίμονα τὸν βίον.

Γνώριζε προσέτι τοῦτο

Ἡ μελέτη χρηστοθελείας καὶ τῆς ἠθικῆς ἡ γνώσις μετὰ τῆς φιλομαθείας καὶ σοφῶν σὲ καθιστᾷσι.

Ἀγαπήτε ἀλλήλους ἐν ὁμοίᾳ καὶ ὁμοπροσόνῃ.

Μία ψυχὴ καὶ μία καρδιά.

Ἡ ἀδολος, ἡ ἀληθὴς ἀγάπη.

Σὲ ἀγαπῶ, διότι σ' ἀγαπῶ. Ἀγαπῶ τὴν ἰδέαν τοῦ σώματός σου, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν σάρκα σου· διὰ τοῦτο παντοῦ καὶ πάντοτε στυχῶ σὲ ἐνθυμούμαι, καὶ σὲ βλέπω μὲ τὸν νοῦν μου. Ὅτι Σὲ εὐφραίνει καὶ Σ' εὐχαριστῶ, τοῦτο εὐφραίνει καὶ εὐχαριστεῖ καὶ ἐμέ. Τέρομαι ὅταν Σὺ τέρπασαι. Πάν ὅ,τι δὲν σὲ τέρπει δὲν τέρπει καὶ ἐμέ· ὅτι σὺ δὲν ἀγαπᾷς καὶ ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ.

Ὅστις δὲν ἀνταγαπᾷ ἀναίσθητος καὶ ἀχάριστος ἐστὶν· μάρτυρα ἔχει τὴν ψυχὴν, καὶ καρδίαν τοῦ Θεοῦ.

Ὁλόβιος εἰ καρδίας κῦτος τόδε Ἰόνιος.

Ἡ ἐπιστολὴ Ἡπποκράτους.

Θεωροῦντες ὅτι παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν παρ' ἡμῶν εἰσὶν ἀγνωσταὶ αἱ τοῦ Θεοῦ Ἡπποκράτους ἐπιστολαί, οὗται περὶ ἐνδιαφέροντα ἀντιζέμενα, θέλομεν ἐξακολουθήσει τὴν κατ' ὀλίγον δημοσίευσιν τούτων ἐν τῷ Φαίβῳ, μετενεγκόντες τὸ κείμενον γεγραμμένον ἐν Ἰωνικῇ διαλέκτῳ εἰς τὴν νῦν γοαφομένην καὶ καλουμένην ἀθάνατον ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Ἡ ἐπιστολὴ

Δημοκρίτου πρὸς τὸν Ἡπποκράτην, ὅτε οὗτος κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηνησίων ἦλθε ἵνα θεραπεύσῃ τὸν σοφὸν Δημόκριτον, ὅστις θεωρεῖτο ὑπὸ τῶν Ἀθηνησίων μωρὸς καὶ παράφρων.

Δημόκριτος τῷ Ἡπποκράτῃ εὖ πράττειν.

Ἦλθες εἰς ἐμέ, ὦ Ἡπποκράτες, εἰς ἀπροόπτου, ἵνα μοι δάσασῃ τὸν Ἑλλέσπορον, ὡς ὄντα παράφρονα, πεισθεὶς εἰς ἀνάγκην ἀν-

